

Con tàu chở anh em Nguyễn Văn Huyền, Nguyễn Văn Hường đi Pháp kéo một hồi còi dài, báo hiệu chuẩn bị rời cảng Hải Phòng. Hai chàng trai – một 18, một 16 – lưu luyến vẫy chào từ biệt người thân. Họ biết lắm công ơn dưỡng dục của cha mẹ và sự hi sinh, lo liệu của chị Mão. Tốt nghiệp Cao đẳng Sư phạm, đi dạy học tiếng là lương cao, chị chỉ giữ lại cho mình một phần nhỏ, còn dành hết cho hai em ăn học.

Là tàu chở hàng nên hành trình chuyến đi cảng kéo dài thêm ra, do con tàu thường xuyên ra vào cảng để giao và nhận hàng. Nhưng với hai anh em, đây cũng là cơ hội để biết thêm nhiều xứ sở, thậm chí còn được thăm thú một số thành phố cảng những khi tàu đậu lại lâu. Nhờ đó mà họ đã có được những trải nghiệm thú vị ở Sài Gòn, ở Colombo (thủ đô của Sri Lanka), hay được biết thế nào là biển Địa Trung Hải mà họ chỉ đọc qua sách báo...

Sau nhiều ngày lênh đênh trên biển, ngày 2-12-1926 con tàu cập bến cảng nước Pháp. Hai anh em được một người quen của gia đình đón về Montpellier, một thành phố có nhiều bà con người Việt sinh sống.

Tiếng là nằm ở miền Nam, nơi có nắng ấm, nhưng ở đây đang giữa mùa đông nên vẫn rất lạnh. Nhất là với hai anh em mới ở miền nhiệt đới sang, chỉ mang theo có chiếc áo gió khoác ngoài.

